

Het Magnoliahof: Donna en Juna

Van Susan Muskee verscheen eveneens bij LOFT Books

In de serie Liefde, natuurlijk:

Scones en spotlights

Polaroids en poederdozen

Marathons en mokkataart

Siervuurwerk en sneeuwvlokken

In de serie Het Magnoliahof:

Donna

Juna

Betty

Wende

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos uitgevers via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Susan Muskee

Het Magnoliahof

Donna
Juna

LOFT Books
Amsterdam

Donna

1

Roddelen is een vies woord. Een negatief woord. Zo'n woord waarvoor je vroeger van je moeder een tik op je achterhoofd zou krijgen. Niet omdat je het gebruikte, maar omdat je het dééd. Want roddelen, dat doe je niet. Nette mensen roddelen niet.

Volgens de Van Dale betekent roddelen 'opzettelijk slechte dingen van iemand vertellen. Ook wel kwaadspreken of lasteren'. Niet gek dus dat je moeder er pissig om werd.

Ik vind dat dus ontzettend zonde, de nare bijmaak die aan roddelen zit. Ik hóú van roddelen. Goede roddels zijn heerlijk! Op voorwaarde dat ze op waarheid gebaseerd zijn, overigens. 'Opzettelijk slechte dingen van iemand vertellen', daar doe ik niet aan. Ik hou niet van desinformatie die bewust de wereld in wordt geholpen. Het verspreiden van desinformatie – of zoals we tegenwoordig overal een mooi Engels woord voor hebben: *fake news* – slaat werkelijk nergens op. Waarom zou je dat doen?

Misschien is dat het meer: ik hou van informatie. Goed geformuleerde, waarheidsgetrouwe informatie. Over alles: mensen, dieren, de samenleving, de planeet, het heelal. Over het heden en het verleden, en zelfs over de toekomst, als ik mijn horoscoop lees in mijn favoriete roddelblad of als mijn zus die kan handlezen weer eens op bezoek is. Ik zie informatie vergaren dus ook niet als roddelen. Zeker niet als het bestaande, op waarheid gebaseerde informatie is.

Zo weet ik bijvoorbeeld dat de eigenaar van het tuincentrum net buiten de stad gaat verhuizen naar de nieuwbouwwijk aan de rand van het centrum. En dat de beste man belachelijk veel heeft overboden om het stulpje te bemachtigen. Deels omdat het een prachtig huis is, maar vooral omdat er enige haast achter zat; zijn vrouw had hem er namelijk uitgegooid nadat ze hem met een ander in bed had aangetroffen. Terecht, natuurlijk. Ik hoorde dat er in zijn huis een dure houten vloer komt te liggen en hoop stiekem dat de schilder daar per ongeluk een blik verf overheen laat vallen. Donkergroen, of zo. Net goed.

Ik weet ook dat er binnenkort een documentaire wordt gemaakt over ons pittoreske plein. Dat weet ik omdat het mijn zoon is die de documentaire maakt, maar ook omdat Hans, een van de ambtenaren van onze gemeente, me vanochtend vertelde dat de filmvergunning eindelijk is toegekend.

Omdat de koffie op het gemeentehuis niet te hachelen is, komt Hans elke ochtend op zijn weg ernaartoe een koffie to go halen bij mij. Dan nemen we altijd de laatste nieuwtjes van de stad even door. Superhandig, want zo wist ik dat over de tuincentrumeigenaar. En zo weet ik dus ook van Kajs vergunning.

De documentaire over ons prachtige plein is Kajs afstudeerproject van de filmacademie. Het heet *Kleine Ondernemers, Groot Hart*. Een perfecte titel, vind ik. We zullen twee weken lang worden gevolgd en Kaj maakt daar een film van één uur van. Of anderhalf, dat hangt nog af van hoeveel inspiratie hij opdoet. Ik kan niet wachten om dit aan iedereen te vertellen.

Ik schrik op uit mijn gedachten door het belletje boven de voordeur.

Wende, mijn buurvrouw, stapt mijn tearoom binnen. ‘Hoi, Donna, goedemorgen! Gelukkig nieuwjaar!’

Ik loop naar haar toe en plant drie stevige zoenen op haar wang, afwisselend met ‘Jij ook... een heel gelukkig... nieuwjaar. Gut, wat ben je koud! Kom zitten.’ Ik gebaar in de richting van de grote

stamtafel die voor het raam staat en vraag: 'Koffie? Is Betty er ook?'
'Lekker,' antwoordt Wende. 'En natuurlijk, Betty is er altijd.'

Ze ploft neer op een van de houten stoelen, maar veert weer overeind als onze buurvrouw binnenstapt om ook haar een gelukkig nieuwjaar te wensen.

Wende, Betty en ik vormen een krachtige drie-eenheid op dit plein. Met de andere ondernemers heb ik ook een goede band, maar met Wende en Betty start ik standaard mijn week. Elke maandagochtend komen we bij elkaar om de laatste nieuwtjes te bespreken. Af en toe schuift iemand anders ook aan, maar wij zijn er altijd. We zijn een soort vast gegeven op dit plein, mijn buurvrouwen en ik.

'Zo,' zeg ik als ik met een dienblad met daarop drie cappuccino's achter mijn schattige maar praktisch ingerichte koffiebar vandaan kom. Ik schuif het blad op de stamtafel en geef Betty drie nieuwjaarszoenen, inclusief gelukwensen.

Mijn buurvrouw draagt zoals altijd haar hoornen bril met kleine, rechthoekige glazen en haar grijze haar is perfect gekapt in de voor haar zo typerende coupe: een asymmetrische bob waarvan geen haartje verkeerd zit. Betty is zo'n vrouw die er altijd tiptop uitziet. Moeiteloos. Ja, ze heeft rimpels om haar ogen en ja, haar haar is grijs, maar als ik er over twintig jaar zo uit mag zien als mijn pensioen zich aandient, teken ik ervoor.

'De allerbeste wensen voor het nieuwe jaar, Donna,' zegt ze. 'Dat het maar een fantastisch jaar mag worden. En dat de lente maar snel zijn intrede doet.'

'Nou, zeg dat wel. Elk jaar lijkt het alsof de winter langer duurt.' Ik zet de koffie voor mijn buurvrouwen neer en neem plaats op een stoel aan het hoofd van de tafel, waardoor we in een driehoek komen te zitten. 'En,' zeg ik, 'hebben jullie nog goede voornemens?'

Betty schudt resoluut haar hoofd. 'Doe ik niet aan. Alleen omdat het een nieuw jaar is, moet je iets aan je leven veranderen? Ben je mal. Als je iets in je leven anders wil doen, is elke dag waarop je

het niet doet er één te veel. Jij wel dan?’ Ze knikt naar de bar, waar mijn pakje Marlboro Light al klaarligt om zo dadelijk even mee naar buiten te stappen. ‘Stoppen met roken, bijvoorbeeld?’

Ik trek mijn schouders hoog op en laat ze dan weer zakken. ‘Ik geloof niet dat een goed voornemen werkt als je het niet écht wilt.’

‘Waarom zou je het niet willen?’ vraagt Wende opgewekt. Haar gezicht betreft als ik een boze blik haar kant op werp.

Roken is mijn moment voor mezelf. Het is even onthaasten, een paar minuten waarin ik niets hoef van de wereld en de wereld niets hoeft van mij. En ik rook ook al jaren, dus cold turkey stoppen zou ontzettend lastig zijn. In al die tijd ben ik overigens wel even gestopt geweest, namelijk tijdens mijn zwangerschap. Maar zodra Kaj geboren was en de slapeloze babynachten overgingen in urenlange peuterhuilbuien, hield mijn boodschappenkarretje op een dag toch weer halt bij de servicebalie van de supermarkt. Het begon weer met één pakje, toen de volgende, daarna nog één en vandaag de dag rook ik ongeveer een pakje per week. Ik zou kunnen minderen, maar die twee tot vier sigaretten per dag zijn nou ook weer niet zó shockerend veel. Toch?

‘Ik zou wel wat meer spontane dingen willen doen,’ zegt Wende.

Ik schiet in de lach. ‘Spontane dingen? Zoals wat? Je spullen pakken en zonder plan een halfjaar door Zuid-Amerika reizen?’

Wende reikt naar haar koffie en brengt hem naar haar mond, maar neemt geen slok. In plaats daarvan warmt ze haar handen aan het porselein en zweeft er een dromerige glimlach rond haar mond. ‘Nee, dat niet. Gewoon... Wat vaker “ja” zeggen tegen dingen. Ik wil bijvoorbeeld meer daten, want ik ben er wel een beetje klaar mee dat ik al zes jaar alleen ben. Dus ik heb twee datingapps geïnstalleerd. Nul matches tot nu toe, maar wie weet. Als iemand me op een date vraagt, is mijn goede voornemen om spontaan “ja” te zeggen.’ Ze neemt zelfgenoegzaam een slok en zet de kop dan terug op tafel. ‘En ik wil eind dit jaar een winterfair organiseren, omdat ik de afgelopen maanden begon weg te kwijnen

en dat gold volgens mij voor meer mensen. Gewoon ergens in december, zo rond de feestdagen. In die weken kan iedereen wel wat extra warmte en liefde gebruiken.'

Betty wijst naar haar. 'Kijk, dát vind ik nou een leuk idee. Als je hulp nodig hebt van de feestcommissie...' Ze knikt naar mij om duidelijk te maken dat wij altijd bereid zijn te helpen.

'Hulp bij het vinden van die man of bij de winterfairorganisatie?' vraagt Wende grijnzend.

'Beide,' antwoordt Betty luchtig. 'Als ik een knappe man het plein op zie wandelen, vraag ik hem meteen of hij van breien houdt.'

Dit is het. Hét haakje om mijn nieuwtje aan op te hangen. 'Over het plein gesproken...' begin ik. 'Ik heb nieuws.' Ik geef er een professioneel hoofdknikje bij richting de magnoliaboom op het plein.

Wende brengt met haar vingers haar pony in model en strijkt haar halflange, bruine haar glad. Dan kijkt ze me, samen met Betty, verwachtingsvol aan.

Ik voel euforie aanwellen in mijn borst. Nog een reden waarom ik zo van het vergaren van informatie hou: het geeft een gevoel van macht iets te weten wat een ander nog niet weet. Informatie waarbij de ander bij het doorspelen ervan zal vertellen van wie hij of zij het heeft. Dat ze zeggen: 'Ik hoorde het van Donna, aan de stamtafel van haar tearoom...'

Het is verslavend.

Nog meer dan sigaretten.

'Vertel nou,' dringt Betty aan. 'Wat is je nieuws?'

Ik kijk haar aan en til mijn kin trots een stukje op. 'Kajs vergunning is toegekend. Er wordt officieel een documentaire over ons gemaakt.'

'Eindelijk!' roepen ze tegelijkertijd.

Ik knik gewichtig. 'Hans vertelde het me net. Hij mag twee weken lang filmen en hij gaat bij alle ondernemers langs.'

Wende klapt blij in haar handen, maar Betty trekt haar neus op.

‘Wat? Niet leuk?’ vraag ik.

‘Hm. Ik weet het niet. Ik vind Kaj echt een lieverd, maar ik hoef niet zo nodig op camera.’

Wende pakt het stukje brownie dat op haar schotelkje ligt en bestudeert het even, voordat ze het smakelijk in haar mond stopt. ‘Ik vind het een geweldig idee. En je doet het vast fantastisch op camera, Betty. Don, weet je ook wanneer hij precies begint?’

‘Vanaf volgende week. Hij is hier vrijdag en begint met filmen tijdens de nieuwjaarsborrel.’

Betty pakt haar lepeltje op en roert in haar koffie. ‘Waarom heeft hij hier eigenlijk een vergunning voor nodig? Gemeentelijke ver-isten, zeker.’

Ik knik. ‘Over één of twee dagen doen ze nooit zo moeilijk, maar aangezien hij ons twee weken lang volgt komen er gegarandeerd vragen over. Als Kaj dan gewoon een vergunning kan laten zien, zijn die vragen al meteen verholpen. Ze willen denk ik voorkomen dat er naar het gemeentehuis wordt gebeld.’

‘Toch handig, dat geflirt van jou met die ambtenaar,’ zegt Betty langs haar neus weg. ‘Dat je daardoor dit soort dingen weet.’

Waarom die woorden me abrupte rode wangen geven, weet ik niet. Ik flirt helemaal niet met Hans. Hans en ik hebben een goede verstandhouding en we wisselen informatie uit over van alles en nog wat, maar op privégebied ken ik hem helemaal niet. Dan is het toch geen flirten?

‘Nou, ik had het anders ook wel geweten, hoor,’ zeg ik snel. ‘Kaj had me al geappt.’ Ik vis mijn telefoon uit mijn schort en wiebel ermee in mijn hand – wilder dan nodig, maar ik wil dat mijn buurvrouwen naar het scherm kijken en niet naar mijn rode hoofd.

Alsof Kaj weet dat ik het over hem heb, begint mijn telefoon te trillen. Zodra ik het scherm ontgrendel, zie ik een document staan met daaronder een berichtje.

Mam, dit is mijn filmschema. Wil je dit alvast aan iedereen laten zien? Ik kom langs om het filmen af te stemmen, maar dan zijn ze alvast op de hoogte.

‘Hij begint bij Arie en komt dan filmen bij mij,’ lees ik voor. ‘Dan bij jou, Betty, dan nog een interview met Ivan en Jeanet en hij eindigt bij Wende. En hij wil iets doen met nummer zestien, al staat dat er vooral als “iets met nummer zestien”’. Ik maak met één hand aanhalingstekens in de lucht om uit te beelden hoe het er staat en glimlach om hoe vaag mijn zoons planningsen altijd zijn. Zijn profielwerkstuk op de middelbare school heeft lange tijd de titel ‘Een onderzoek naar iets in de filmindustrie’ gehad. Hij is zo iemand met twintig paar dezelfde sokken, omdat hij anders gegarandeerd elke dag twee verschillende aanheeft. Ik ben zelf veel georganiseerder, maar Kajs ideeën zijn meestal te vangen in woorden als ‘zoiets’, ‘ongeveer’ en ‘denk ik’.

‘Misschien kunnen we over nummer zestien een of ander eng spookverhaal ophangen,’ zegt Wende verrukt. ‘Dat er geesten zijn gespot, of zo.’

Ik wijs in haar richting. ‘Niks ervan. Dat dat pand al bijna drie jaar leegstaat is doodzonde en wij gaan er niet aan bijdragen dat dat nog langer zo blijft.’

Half maart is het alweer drie jaar geleden dat Bram de sleutel van nummer zestien voor het laatst omdraaide om van zijn welverdiende pensioen te gaan genieten. Hij runde er een herenmodezaak – iets wat perfect paste tussen de rest van de winkeliers op het plein. Keurig, netjes, chic, elegant. Prettige klanten, die na hun winkelsessie geregeld een kopje koffie of thee bij mij kwamen drinken. Nu is het smalle pand aan de overkant een beetje verweerd. De ooit zo mooie blauwe gevel is verkleurd en de ruiten zijn vies, maar je kunt nog steeds zien hoe pittoresk het pand is.

‘Ik hoop dat er weer iets moois in komt,’ zegt Betty. ‘Een kledingboetiek, of zo. Misschien een juwelier. Al hoorde ik laatst van Arie dat er stemmen opgaan om er een horecazaak van te maken.’

‘Een horecazaak?’ echo ik verschrikt. ‘Nee, toch? Het is een bedrijfspand. Er zit een bedrijfsbestemming op en het heeft een woonbestemming voor het appartement erboven, maar er mag geen horeca in.’

De blik in Betty's ogen en het ferme, strijdvaardige knikje dat ze me geeft zegt gelukkig genoeg. 'Als daar ooit discussie over komt, sta ik aan jouw kant,' zegt ze resoluut. 'In de veertien jaar dat ik De Badboetiek run, heb ik hier van alles voorbij zien komen. Van delicatessenzaken tot kledingboetiekjes en van horeca tot een kookboekenwinkel. Allemaal gingen ze op de fles of stopten ze er om andere redenen mee. Wat er in nummer zestien komt maakt me niet uit, maar het staat buiten kijf dat jij de enige horecazaak op dit plein runt.' Ze neemt zuinig een slok koffie en kijkt met samengeknepen ogen naar het leegstaande pand aan de overkant. 'Straks komt er een feestwinkel. Met van die maskers in de etalage en van die polyester verkleedoutfits. Clowns en tovenaars, en zo.'

Wende giechelt. 'En een permanente ballonnenboog voor de ingang, die ze elke ochtend opnieuw buiten zetten. Dat we dan telkens zo'n piepend geluid horen, omdat die ballonnen langs de deurpost schrapen. En dat de etalage elk seizoen verandert, waarbij er rond Valentijnsdag een mannequin in een spannende zusteroutfit in de etalage staat en er in oktober zombiemaskers in de vensterbank liggen en ze spinnenwebben voor de ramen hangen.'

Ik doe alsof er een rilling over mijn rug loopt. 'Dat wil toch niemand? Moet je je voorstellen, die altijd prachtige etalage van Arie, vol met boeken, en daarnaast zo'n stapel zombies.'

'Nou, misschien zijn feestwinkeleigenaren wel heel aardig,' zegt Wende zoals alleen zij dat kan.

Voordat ik daarop kan reageren of nog iets kan zeggen over mogelijke opties voor het pand van Bram, rijdt er een gigantische vrachtwagen het plein op met op de zijkant een afbeelding van een mand vol met bollen wol.

'O, de leverancier!' roept Wende verrukt. 'Dat is vroeg!' Ze gooit de rest van haar cappuccino in één keer achterover, schuift haar stoel naar achteren en staat op. Terwijl ze zich naar de deur haast, roept ze over haar schouder: 'Bedankt voor de koffie weer, Don! En laat het weten als je iets hoort over nummer zestien, goed? Ik